

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/37/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0020202805
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:0020202805.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárčikovej v spore žalobcu: PRIMA PLUS SK, s.r.o., so sídlom Lietava 288, IČO: 46 717 382, zastúpeného JUDr. Danielou Hmírovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Oravská ulica 8557/22, proti žalovaným: 1. PREMAKO a.s., so sídlom Maťovce, IČO: 31 677 819, zastúpený JUDr. Tibor Bacsó, advokát so sídlom v Košiciach, Žriedlová 28, 2. Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom v Bratislave, Drieňová 24, zastúpený Advokátska kancelária Soukeník – Štrpka, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 27. novembra 2023 č.k. 26C/45/2020-383

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. a IV.

O d m i e t a odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku III. rozsudku.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným doplatku náhrady majetkovej škody v čiastke 4.243,85 € a uplatnil aj nárok na ušlý zisk vo výške 3.909,75 €, spolu sumu 8.153,60 € (4.243,85 € + 3.909,75 €) tvrdiac, že dňa 25.9.2018 o 10:23 hod. spôsobili zamestnanci žalovaného v 1. a 2. rade počas posunových prác 1. posunujúcej zálohy v žst. Veľké Kapušany na koľaji č.7a dopravnú nehodu, pričom v dôsledku nárazu ťahaného posunujúceho dielu 1. posunujúcej zálohy do odstaveného návesu typu KRONE ev. č. A. vo vlastníctve žalobcu došlo k vzniku škody na majetku žalobcu v celkovej výške 8.487,70 €, pozostávajúcej zo sumy 7.551 € za poškodený náves typu KRONE ev. č. A. vo vlastníctve žalobcu, nákladov na vypracovanie znaleckého posudku v sume 200 €, za dovoz havarovaného návesu vo výške 524 € a cestovného vo výške 212,50 €, ktorú žalobcovi zaplatil žalovaný v 2. rade pred podaním žaloby v časti 4.243,85 €, čo je 50 % z celkovej škody a žalobcovi nahradil tiež trovy konania v sume 317,46 €.

2. Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 27. novembra 2023 č.k. 26C/45/2020-383 žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.507,15 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.507,15 € od 23.6.2020 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol (výrok II.), žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol (výrok III.), žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 13,98 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok IV.) a žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100 % s tým, že o

výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (výrok IV.).

3. Súd tak rozhodol potom, ako rozsudok zo dňa 5.10.2021 č.k. 26C/45/2020-223, ktorým súd uložil žalovaným v 1. a v 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 7.416,90 € spolu s úrokom z omeškania zo sumy 7.416,90 € od 23.6.2020 do zaplatenia, žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,88 %, na základe odvolania žalovaných Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 17.2.2023 sp. zn. 5Co/35/2022 zrušil vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a vec vrátil súdu prvej inštancie za účelom posúdenia veci (aj) z hľadiska aplikácie § 441 Občianskeho zákonníka, vo väzbe na § 16 ods. 3 zákona č. 514/2009 Z.z. o doprave na dráhach a jednotlivých predpisov o dodržiavaní BOZP, ktoré boli všetci zúčastnení povinní dodržiavať, ako i § 415 a § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a tiež zvážením miery a rozsahu účasti žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade na vzniku škody, a to po zohľadnení celkového priebehu škodovej udalosti a vyhodnotením vzťahu príčinnej súvislosti medzi škodou a konkrétnym porušením povinnosti zodpovedného subjektu, vrátane posúdenia otázky spoluzodpovednosti (spoluúčasti) samotného žalobcu na vzniku škody, s ohľadom na obranu žalovaných.

4. Po vrátení veci predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 7.416,90 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 23.6.2020 do zaplatenia, založený najmä na tvrdení žalobcu, že: (a) žalovaný v 1. rade neoznámil žalovanému v 2. rade, že vykonáva na koľaji nákladku vozidla žalobcu, dal vodičovi žalobcu príkaz na pristavenie na nákladku ku koľaji 7a bez podpísania Záznamu z poučenia o dodržiavaní zásad BOZP a PO na pracovisku pri nákladke kamiónov, pred pristavením nákladného motorového vozidla na nákladku neoboznámil zamestnancov ŽSR a žalovaného v 2. rade o zamýšľanej manipulácii v koľajisku a nezabezpečil bezpečnosť všetkých zamestnancov a vozidiel zúčastnených na prekládke, (b) zamestnanec žalovaného v 2. rade, a to rušňovodič, neprispôsobil rýchlosť jazdy podmienkam rozhľadu a návěstiam tak, aby bola zabezpečená bezpečnosť posunu, vedúci posunu neinformoval žalovaného v 1. rade o vykonávanom posune a nezabezpečil, aby boli odstránené cestné vozidlá a zariadenia zasahujúce do priechodového prierezu (autá a pod.), (c) v deň nehody vodič žalobcu pristavil cestné motorové vozidlo na nákladku na miesto ku koľajniciam, ktoré mu určil zamestnanec žalovaného v 1. rade, pri otváraní návesu si všimol prichádzajúci vlak, avšak škode už nedokázal zabrániť.

5. Súd pri rozhodovaní súd vyšiel zo zistenia, že: (5.1.) predmetom podnikateľskej činnosti žalovaného v 1. rade je (o.i.) prekládka tovarov zo železničných vozňov širokého rozchodu do vozňov normálneho rozchodu a naopak a prekládka tovarov zo železničných vozňov na automobilovú prepravu a naopak, (5.2.) žalovaný v 2. rade bol v čase nehody právnickou osobou vykonávajúcou prevádzku dopravy na dráhe a prevádzkovateľom hnacieho koľajového vozidla č. SK-ZSSK 92 56 1 770 095-8, (5.3.) dňa 25.9.2018 o 10:23 hod došlo počas posunových prác 1. posunujúcej zálohy v žst. Veľké Kapušany na koľaji č. 7a k zrážke hnacieho koľajového vozidla š. SK-ZSSK C 92561770095-8 a odstaveného návesu typu KRONE ev. č. A. vo vlastníctve žalobcu, (5.4.) náves bol pristavený zamestnancom žalovaného v 1. rade B. C., hnacie koľajové vozidlo bolo riadené rušňovodičom D. E. D. spolu s vedúcim posunu (posunovačom) F. D., ktorí boli v čase nehody zamestnancami žalovaného v 2. rade, (5.5.) k nehode došlo počas jazdy vykonávanej v rámci plnenia pracovných povinností týchto zamestnancov, (5.6.) rozhodnutím o priestupku č. KRPZ-KE-ZP1-20-2019-SK zo dňa 25.4.2019, vydaného odborom železničnej polície PZ Košice, oddelenie železničnej polície PZ Čierna nad Tisou, potvrdeného rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odbor železničnej polície č. KRPZ-KE-ZP-3/2019-SK zo dňa 9.8.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.8.2019, zamestnanec žalovaného v 1. rade B. C., vedúci zmeny, bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 42 ods. 1, písm. h) zákona č. 514/2009 Z.z. o doprave na dráhach a zamestnanec žalovaného v 2. rade D. E. D., rušňovodič, bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. m) a § 108 ods. 1 písm. h) zák. č. 514/2009 Z.z. o doprave na dráhach a F. D., vedúci posunu ZSSK Cargo Slovakia a.s., bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 108 ods. 1 písm. h) zákona č. 513/2009 Z.z. o dráhach.

6. Súd vychádzal aj z bodu 1, 2 a 3 Nariadenia žalovaného v 1. rade č. 11/2013 a jeho doplnenia č.5 z 2014, ako i zo žalobcom predloženého znaleckého posudku č. 6/2019 vypracovaného znalcom G. H. I., ktorý výšku škody na návese značky KRONE SD J., ev. č. A. XXXXX, výrobného čísla K. k dátumu

vzniku poškodenia 25.9.2018 vyčíslil na sumu 7.551 € bez DPH (9.061 € s DPH), pričom podľa daňového dokladu náklady na vypracovanie znaleckého posudku činili 200 €. Nakoľko záver znaleckého posudku ohľadom určenia výšky škody nebol sporovými stranami spochybnený, súd prvej inštancie považoval za nespornú výšku skutočnej škody na návese KRONE SD J., e.č. A. a nákladov na znalecký posudok.

7. Súd tiež zistil, že žalobca predžalobnou výzvou zo dňa 3.2.2020 vyzval žalovaných na náhradu škody 8.487,70 €, na základe ktorej žalovaný v 2. rade poukazom na závery Stanoviska Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky a rozhodnutia o priestupku, po zohľadnení spoluúčasti žalovaných na škodovej udalosti majú za to, že miera zodpovednosti žalovaného v 2. rade je vo vzťahu k vzniknutej škode v rozsahu 50 %, žalovaný v 2. rade uznal svoju zodpovednosť za škodu vo výške 4.243,85 €.

8. Konštatujúc, že vo veci bola sporná príčina vzniku škody a z toho vyplývajúca miera účasti prevádzateľov na spôsobenej škode a nárok žalobcu na ušlý zisk, súd posudzoval mieru účasti žalovaných na vzniku škody, s ohľadom na prípadné spoluzavinenie poškodeného žalobcu. Uzavrel, že hlavnou a primárnou príčinou vzniku škodovej udalosti bolo porušenie povinností zamestnancom žalovaného v 1. rade B. C., ktorý ako vedúci zmeny spoločnosti PREMAKO dal vodičovi nákladného motorového vozidla typu DAF ev.č.: A. s návesom typu KRONE ev.č. A. príkaz na pristavenie na nakládku ku koľaji č. 7a bez podpísania záznamu z poučenia zamestnanca o dodržiavaní zásad BOZP a PO na pracovisku a pred pristavením nákladného motorového vozidla na nakládku neoboznámil zamestnancov ŽSR a ZSSK Cargo o zamýšľanej manipulácii v koľajisku a nezabezpečil bezpečnosť všetkých zamestnancov a vozidiel zúčastnených na prekládke, čím porušil Nariadenie firmy PREMAKO č. 11/2013 a jeho doplnenie č.5 z 2014: dodržiavanie zásad BOZP a PO pri nakládke kamiónov na pracovisku. Za vyššie spomenuté konanie bol zamestnanec žalovaného v 1. rade rozhodnutím KRPZ Košice sp.zn. KRPZ-KE-ZP1-20/2019 SK zo dňa 25.4.2019 uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 42 ods. 1, písm. h) zákona č. 514/2009 Z.z. o doprave na dráhach s tým, že mu bola uložená pokuta vo výške 50 €. Dôvodil, že zavinenie žalovaného v 1. rade spočívalo v porušení povinností jeho zamestnanca (vedúceho zmeny) vyplývajúcich z interného predpisu žalovaného v 1. rade upravujúceho bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci, ktorý neoboznámil zamestnancov žalovaného v 2. rade s plánovanou nakládkou, aj keď mu táto ohlasovacia povinnosť vyplývala z interného predpisu jeho zamestnávateľa, a týmto svojím konaním zapríčinil zrážku dopravných prostriedkov, ktorej následkom bolo poškodenie návesu v majetku žalobcu. Dodal, že porušenie tejto oznamovacej povinnosti nebolo vyvrátené ani samotným žalovaným v 1. rade, ktorý porušenie danej povinnosti ospravedlňoval technickou poruchou na telefónnom zariadení, ktorá mu zabránila oznámiť žalovanému v 2. rade zamýšľanú manipuláciu v koľajisku.

9. Po právnom posúdení veci podľa § 121 ods. 3, § 415, § 420 ods. 1 a 2, § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 431, § 440, § 441, § 442 ods. 1, § 443 Občianskeho zákonníka a § 16 ods. 3 zák. č. 514/2009 Z. z. o doprave na dráhach, v znení neskorších predpisov, prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca aj žalovaný v 1. rade sa dopustili konania, ktoré sa podieľalo na vzniku stretu prevádzok dopravných prostriedkov, pričom spoluzavinenie žalobcu stanovil na 20 % a podiel žalovaného v 1. rade na 80 %. Z uvedeného vyvodil, že žalobcovi z titulu náhrady škody vznikol nárok na zaplatenie sumy 7.551 € za poškodený náves a sumy 200 € za znalecký posudok, spolu 7.751 €, krátený o sumu 1.550,20 €, s prihliadnutím na spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 20 %, a ako dôvodný vyhodnotil nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade vo výške 6.200,80 €. Ako nepreukázaný súd zamietol nárok žalobcu na ušlý zisk v sume 3.909,75 € s odôvodnením, že len samotné predloženie dokladu o objednaní prepravy nie je dostatočným dôkazom o vzniku ušlého zisku, nakoľko ušlý zisk nemôže predstavovať len tvrdené zmarenie zamýšľaného podnikateľského či iného zárobkového zámeru, ak plánovaný majetkový prínos nie je podložený existujúcimi alebo dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých by bolo možné usúdiť, že k zamýšľanému zisku by skutočne došlo, ak by nenastala škodová udalosť. Zo skutočnosti, že predmetom žaloby po vrátení veci ostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 7.416,90 € a súd nepriznal žalobcovi nárok na ušlý zisk vo výške 3.909,75 €, prvoinštančný súd uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.507,15 €.

10. Výrok o príslušenstve priznanej peňažnej pohľadávky súd odôvodnil aplikáciou § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z..

11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2, § 396 ods. 1 a 3 CSP tak, že priznal žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného a

odvolacieho konania v rozsahu (13,98 %) a žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %).

12. Proti výroku I., III. a IV. rozsudku podal včas odvolanie žalovaný v 1. rade z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietne a prizná žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov celého konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

12.1. Žalovaný v 1. rade označil úvahy súdu o primárnej príčine vzniku škodovej udalosti v dôsledku nepoučenia žalobcu zo strany žalovaného v 1. rade za nedôvodné, nesprávne, nelogické a formalistické. Namietol, že súd prvej inštancie bez základu v skutkovom stave určil ako primárnu príčinu škodovej udalosti porušenie predpisov BOZP zamestnancom žalovaného v 1. rade, nesprávne na základe vykonaných dôkazov vyhodnotil účasť, resp. spoluzodpovednosť žalovaného v 1. rade na spôsobenej škode a zároveň túto skutočnosť aj nesprávne posúdil. Žalovaný v 1. rade opäť vylúčil akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi žalobcom tvrdeným porušením právnej povinnosti žalovaného v 1. rade a škodou. Súdu prvej inštancie žalovaný v 1. rade vytkol, že nevzal do úvahy závery správy ŽSR, ako jediného príslušného orgánu na základe príslušnosti infraštruktúry – koľajiska a ignoroval skutkové zistenia v podobe porušenia povinností zamestnancov žalovaného v 2. rade, a to nevenovaniu sa riadeniu a prevádzke hnacieho koľajového vozidla š. SK-ZSSK C 92 56 1 770 095-8, ktoré spôsobilo kolíziu a nezohľadnil rozhodnutie o priestupku Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, č. KRPZ-KE ZP1-20/2019-SK z 25.4.2019 a z nadväzujúceho rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. KRPZ-KE-ZP-3/2019-SK z 9.8.2019. V tejto súvislosti citoval znenie § 193 CSP a tvrdil, že žalovaný v 1. rade, resp. jeho zamestnanec, nikdy nebol uznaný vinným „za spôsobenie dopravnej nehody“ a akcentoval, že súd je v zmysle § 193 CSP viazaný skutkom definovaným v skutkovej vete právoplatného rozhodnutia o priestupku, ktorým bol zamestnanec žalovaného v 1. rade (p. Ádámcsó) uznaný vinným z ohrozenia a narušenia plynulosti a bezpečnosti dopravy na dráhe, zamestnanec žalovaného v 1. rade nespôsobil škodu, pretože túto škodu spôsobili len zamestnanci žalovaného v 2. rade, čo vyplýva priamo z výrokovkej časti rozhodnutia o priestupku. Znovu podčiarkol, že v danom prípade súd nemôže prísne individuálny výrok a skutok jedného obvineného z priestupku (zamestnancov žalovaného v 2. rade) automaticky vzťahovať a rozširovať na iného obvineného (zamestnanca žalovaného v 1. rade).

12.2. Namietol tiež, že súd sa nevysporiadal so závermi priestupkového konania. Podľa názoru žalovaného v 1. rade z výpovede žalobcu a svedka C. vyplýva, že zamestnanci žalovaného v 2. rade (D. a D.) mali jednoznačnú vedomosť o vykonávaní prác, nakládky na koľaji č. 7a, ako i že zamestnanci žalovaného v 2. rade sa vôbec nevenovali činnosti riadenia a prevádzke hnacieho koľajového vozidla a aj podľa záverov v rozhodnutí o priestupku zamestnanci žalovaného v 2. rade mali vedomosť o prácach na koľaji č. 7a, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že zamestnanci žalovaného v 2. rade pred nehodou, pri nakládke iného kamióna v areáli žalovaného v 1. rade, zastali a zistili pri vizuálnej komunikácii so zamestnancami žalovaného v 1. rade, že nie je možné prejsť, počkali na ukončenie nakládky a až tak pokračovali v jazde koľajovým vozidlom.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade vyjadril nesúhlas s odvolacou argumentáciou žalovaného, a to i vo vzťahu k otázke záväznosti rozhodnutia o priestupku, pričom akcentoval, že súd je oprávnený vo veci náhrady škody, jej výšky a zodpovednosti jednotlivých osôb rozhodnúť samostatne. Žalobca sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že zamestnanec žalovaného v 1. rade porušil svoje povinnosti tým, že neoboznámil zamestnancov žalovaného v 2. rade s plánovanou nakládkou, aj keď mu táto povinnosť vyplývala z interného predpisu jeho zamestnávateľa a týmto konaním zapríčinil zrážku dopravných prostriedkov, ktorej následkom bolo poškodenie návesu v majetku žalobcu. Podľa názoru žalobcu z priestupkových spisov vyplýva, že obidvaja žalovaní boli účastní pri spôsobení škody žalobcovi, je daná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaných a škodlivým následkom, za ktorý žalobca požaduje náhradu škody. Navrhol zamietnuť odvolanie žalovaného v 1. rade ako nedôvodné v celom rozsahu a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania.

14. Žalovaný v 1. rade nevyužil právo na repliku k vyjadreniu žalobcu.

15. Skôr ako odvolací súd (§ 34 CSP) pristúpil k vecnému prejednaníu podaného odvolania žalovaného v 1. rade, zaoberal sa jeho procesnou prípustnosťou.

15.1. Strana sporu môže napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, len pokiaľ to zákon nevyklučuje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

15.2. Podmienkou prípustnosti odvolania je procesná legitímácia odvolateľa vyplývajúca z § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté a súčasne odvolanie je možné podať len voči rozhodnutiu, voči ktorému zákon odvolanie pripúšťa.

15.3. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu ujmu. Na podanie odvolania je tak oprávnená tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím súdu prvej inštancie spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností strán sporu. Podstatné tu je porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným žalobcom v žalobe (prípadne v ich procesnom podaní), nie však subjektívne presvedčenie strany sporu o dôsledkoch vyplývajúcich pre ňu z rozhodnutia súdu prvej inštancie.

15.4. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie ak bolo podané neoprávnenou osobou.

15.5. Z odvolania žalovaného v 1. rade je zrejmé, že žalovaný v 1. rade podal odvolanie výslovne proti výroku I., III. a IV. rozsudku. Žalovaný v 1. rade teda podal odvolanie aj proti výroku III. rozsudku o zamietnutí žaloby voči žalovanému v 2. rade. Aj keď je žalovaný v 1. rade stranou v spore, nespĺňa tak subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti výroku III. rozsudku o zamietnutí žaloby voči žalovanému v 2. rade, pretože žalovanému v 1. rade týmto výrokom súdneho rozhodnutia nebola spôsobená žiadna ujma. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku III. rozsudku odmietol podľa § 386 písm. b) CSP.

16. Odvolací súd následne prejednal odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku I. a IV. rozsudku ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a z hľadísk žalovaným v 1. rade uplatnených odvolacích dôvodov a v ich rámci prezentovaných odvolacích námietok a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného v 1. rade proti výrokom I. a IV. rozsudku nie je možné vyhovieť.

17. Žalovaný v 1. rade vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho priviedli priaznivé rozhodnutie. Skutočnosti uvedené žalovaným v 1. rade v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť výroku I. a IV. rozsudku. Vo svojom odvolaní žalovaný v 1. rade v podstate argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite pri rozhodovaní vo veci vysporiadal. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, než ako rozhodol súd prvej inštancie.

18. Podľa posúdenia odvolacieho súdu rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, ak žalobe žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade (sčasti) vyhovel, žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.507,15 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.507,15 € od 23.6.2020 do zaplatenia a priznal žalovanému v 1. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania podľa pomeru úspechu v spore (správnosť záverov súdu žalovaný v 1. rade v odvolaní proti výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nespochybnil).

19. Rozsudok je v jeho napadnutých výrokoch I. a IV. vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody preskúmvanej časti rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaného v 1. rade, so zreteľom na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie námietky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (por. napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07), odvolací súd dodáva nasledovné:

22. Žalovaný v 1. rade odmieta svoju zodpovednosť za vznik škody žalobcu a v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku príčinnej súvislosti, na základe vykonaných dôkazov nesprávne vyhodnotil účasť, resp. spoluzodpovednosť žalovaného v 1. rade na spôsobenej škode a zároveň túto skutočnosť nesprávne posúdil.

23. Táto odvolacia námietka žalovaného v 1. rade nie je opodstatnená.

24. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že zodpovedným podľa Občianskeho zákonníka nebude ten, kto si v občianskoprávnom styku počína podľa podmienok konkrétnej situácie natoľko obozretne (pozorne), aby pritom nespôsobil škodu na zdraví, majetku, právach iného, prírode či životnému prostrediu. Každý je totiž povinný pri svojom konaní zachovávať s ohľadom na konkrétne podmienky vždy taký stupeň pozornosti, ostražitosti a ohľaduplnosti, ktorý je – objektívne posudzované – spôsobilý vždy zabrániť vzniku danej škody (viď rímskoprávny štandard – diligens pater familias, anglosaský štandard – duty of care, alebo nemecký štandard – des sorgfältigen Verhaltens). Ide pritom o bežnú mieru opatrnosti, nie o bezbrehú povinnosť predvídať a predísť všetkým možným škodám v budúcnosti.

24.1. K naplneniu zodpovednosti za škodu dochádza ako dôsledok porušenia daného vzťahu bez zreteľa na to, kedy tento vzťah vzniká, avšak za splnenia podmienok, ktorými sú: a) existencia oprávneného (fyzická alebo právnická osoba, ktorej vznikla škoda) a zodpovedného subjektu, b) existencia právnej úpravy, ktorá spája zodpovednosť za škodu s nárokom na jej náhradu, pričom pod správaním zodpovedného subjektu treba rozumieť (i) pozitívne správanie, (ii) nečinnosť, ak daný subjekt mal povinnosť konať, (iii) náhodu, ak jeho zodpovednosť vyplýva z iných skutočností (okolností) upravených zákonom, c) splnenie ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorými je treba rozumieť predpoklady stanovené Občianskym zákonníkom alebo inými osobitnými zákonmi. Pri ich aplikácii je vždy rozhodný vzťah osobitnej úpravy k všeobecnej úprave náhrady škody. V zásade platí, že prednosť má osobitná právna úprava, ktorá môže odkazovať na aplikáciu ustanovení všeobecnej právnej úpravy, alebo v osobitnej právnej úprave (inak obsahujúcej právnu úpravu náhrady škody) absentuje právna úprava vzťahu, ktorý treba posúdiť.

24.2. Všeobecné predpoklady náhrady škody sú upravené v § 420 Občianskeho zákonníka. Sú nimi protiprávny úkon (konanie alebo opomenutie, ktoré je v rozpore s platným právnym poriadkom; môže ísť o úmyselné konanie, ale aj o nedbanlivé porušenie právnych povinností), vznik škody (predstavujúca majetkovú ujmu na strane poškodeného, a to v podobe škody skutočnej, či ušlého zisku) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody.

24.3. Pod pojmom stret prevádzok treba rozumieť predovšetkým stretnutie prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov dopravných prostriedkov (napr. zrážka dvoch alebo viacerých dopravných prostriedkov); v takomto prípade ide o tzv. priamy stret. Stretom prevádzok však treba rozumieť aj tzv. nepriamy stret, pri ktorom síce nedochádza k zrážke dvoch alebo viacerých dopravných prostriedkov,

ale prevádzkou jedného dopravného prostriedku sa nepriamo ovplyvní prevádzka druhého dopravného prostriedku, v dôsledku čoho dôjde k jeho poškodeniu. Pojmom stret prevádzok treba rozumieť aj náraz dopravného prostriedku do dopravného zariadenia iného druhu dopravného prostriedku.

24.4. Pri strete prevádzok, ako je tomu v posudzovanej veci, ide o objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť vzniká bez ohľadu na zavinenie.

24.5. Vzájomnú zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla pri strete prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov upravuje ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa stretnú prevádzky dvoch alebo viacerých prevádzateľov a ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

24.6. Ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka, ktoré nadväzuje na právnu úpravu zodpovednosti podľa ustanovení § 427 a 429 Občianskeho zákonníka, umožňuje posudzovať zodpovednosť za škodu spôsobenú stretom dvoch alebo viacerých prevádzok a škodu samu ako celok, pričom každý z prevádzateľov nesie zodpovednosť za časť celkovej škody úmerne k svojej účasti, ktorú mal na spôsobení škody. Miera účasti na škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie jednotlivých prevádzateľov, ak toto konanie či opomenutie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Inými slovami, rozhodujúca je účasť, ktorú mali prevádzatelia na spôsobení vzniknutej škody, pričom objektívnu mieru účasti na vzniknutej škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie niektorého prevádzateľa (niektorých prevádzateľov), pokiaľ nimi bola založená príčinná súvislosť vedúca k vzniku škody. Okruh okolností významných pre posúdenie účasti na vzniku škody pri strete prevádzok dopravných prostriedkov je širšia ako len posúdenie podielu zavineného protiprávneho konania vodičov dopravných prostriedkov. Pri posúdení miery účasti prevádzkovateľov na spôsobení škody v zmysle § 431 Občianskeho zákonníka sa vychádza zo všetkých okolností stretu, teda nielen tých ktoré boli vyvolané protiprávnym konaním.

25. V skutkových okolnostiach posudzovaného prípadu prvoinštančný súd správne popísal podstatu zodpovednosti prevádzateľov za škodu pri strete prevádzok podľa § 431 Občianskeho zákonníka a adekvátne podľa tohto ustanovenia postupoval pri vyporiadaní škody vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, vezmúc náležite ohľad na skutočnosť, že účasť (v danom prípade žalovaného v 1. rade) je objektívnou účasťou na spôsobení škody, ktorá môže však spočívať aj v zavinenom konaní alebo opomenutí prevádzkovateľa, pokiaľ ním bola založená príčinná súvislosť, ktorá viedla k vzniku škody.

26. Správne súd nárok žalobcu na náhradu škody vzniknutej mu pri strete prevádzok voči žalovanému v 1. rade posúdil aj z hľadiska splnenia ďalšieho nevyhnutného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu - existencie vzťahu príčinnej súvislosti medzi právnou skutočnosťou, za ktorú sa zodpovedá, a škodou, ktorý musí byť splnený bez ohľadu na to, či ide o zodpovednosť založenú na princípe prezumovaného zavinenia alebo zodpovednosť bez zreteľa na zavinenie.

26.1. Správne pritom vychádzal z premisy, že príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez ktorej existencie by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú. Ak je príčin, ktoré z časového hľadiska pôsobia následne (ide o tzv. reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov) viac, musí byť ich vzťah k vzniku škody natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvej príčiny možno dôvodne dovodzovať vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku. To platí bez ohľadu na to, či možno prípadne uvažovať i o zodpovednosti iného subjektu (v danom prípade žalovaného v 2. rade) v súvislosti s niektorou z ďalších príčin, ktoré mohli vyvolať škodlivý účinok, lebo povinnosť na náhradu škody voči osobe, ktorá za ňu zodpovedá, nie je vylúčená prípadnou spoluzodpovednosťou inej osoby (v danom prípade nesporne žalovaného v 2. rade).

27. Z uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné uzavrieť, že súd prvej inštancie otázku splnenia zákonných podmienok zodpovednosti žalovaného v 1. rade za škodu žalobcu posúdil správne.

27.1. V skutkových okolnostiach súdnej veci súd v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení, pri svojom rozhodovaní vo vzťahu k žalovanému v 1. rade správne stanovil medzi akými okolnosťami má byť existencia vzťahu príčiny a následku zisťovaná a správne posudzoval, či prípadne a ak áno, aké okolnosti sú spôsobilé tento vzťah vylúčiť. Súd vzal náležite na zreteľ, že

právne relevantnými príčinami nemôžu byť akékoľvek faktické príčiny, ale je treba vyčleniť (izolovať) len tie príčiny, s ktorými právo spája vznik zodpovednosti (tzv. umelá izolácia javov), ktoré sú pre spôsobenie následkov významné a ktoré podľa všeobecnej skúsenosti majú spravidla za následok spôsobenie určitej škody (tzv. adekvátne príčinná súvislosť).

27.2. Odvolací súd ako správny vyhodnotil aj postup súdu prvej inštancie, ak pri úvahe o predvídateľnosti vzniku škody posudzoval skutočnosti, ktoré sú (boli) v dobe posudzovaného (proti)právneho konania žalovaného v 1. rade (jeho zamestnanca) do istej miery potenciálne. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že každý následok má obvykle niekoľko vzájomne súvisiacich príčin a každá príčina môže mať niekoľko vzájomne súvisiacich následkov. Príčina jednej skutočnosti môže byť sama následkom inej príčiny. Prostredníctvom týchto kauzálnych väzieb sú vytvárané kauzálne reťazce. Podľa posúdenia odvolacieho súdu prvoinštančný súd náležite vzal za východisko zistenia právne relevantnej príčinné súvislosti, že pre výsledok je príčinou taká udalosť, ktorú si nemožno odmyslieť bez toho, aby nutne odpadol i sám výsledok (škoda). Vo svetle uvedeného žalovaný v 1. rade súdu neopodstatnene vytkol správnosť záveru súdu prvej inštancie, že zamestnanec žalovaného v 1. rade porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z interného predpisu jeho zamestnávateľa, ak neoboznámil zamestnancov žalovaného v 2. rade s plánovanou nákladkou, a týmto svojím konaním zapríčinil zrážku dopravných prostriedkov, ktorej následkom bolo poškodenie návesu v majetku žalobcu. Porušenie tejto povinnosti žalovaný v 1. rade nevyvrátil.

27.3. Nakoľko predmetom sporu je nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej konaním žalovaného v 1. rade (zamestnanca žalovaného v 1. rade), ktoré súčasne naplňuje znaky skutkovej podstaty priestupku, súd prvej inštancie v zmysle § 193 tretia veta CSP správne rešpektoval viazanosť rozhodnutím príslušných (správnych) orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok a o tom, kto ho spáchal a správne uzavrel, že škoda bola spôsobená v príčinné súvislosti s konaním zamestnanca žalovaného v 1. rade, ktorý bol v rozhodnom období prevádzkovateľom vlečky, ktorá sa používa na pohyb železničných vozidiel na účely nákladky, prekládky a vykládky tovaru v podnikoch, skladoch, prístavoch a v termináloch alebo na iné účely a jeho predmetom činnosti okrem iného je aj prekládka tovarov zo železničných vozňov a že žalovaný v 1. rade ako prevádzkovateľ vlečky zodpovedá za bezpečnosť na koľajisku.

27.4. Správne súd prvej inštancie tento záver vyvodil z rozhodnutia o priestupku č.KRPZ-KE-ZPI-20/2019-SK zo dňa 25.4.2019 vydaného Odborom železničnej polície PZ Košice, oddelenie železničnej polície PZ Čierna nad Tisou, v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odbor železničnej polície o č. KRPZ-KE-ZP-3/2019- SK zo dňa 9.8.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.8.2019 a vykonateľnosť dňa 4.9.2019, na základe ktorého boli uznaní vinnými zamestnanci žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade, vrátane popisu celkového priebehu škodovej udalosti a kto za ňu zodpovedá, a ktorým bolo rozhodnuté o vine zamestnanca žalovaného v 1. rade zo spáchania priestupku podľa § 42 ods. 1, písm. h) zákona číslo 514/2009 Z. z. o doprave na dráhach, tým že dňa 25.9.2018 ako vedúci zmeny firmy PREMAKO dal vodičovi nákladného motorového vozidla typu DAF ev.č.: A. s návesom typu KRONE ev.č. A. príkaz na pristavenie na nákladku ku koľaji č.7a bez podpísania záznamu z poučenia zamestnanca o dodržiavaní zásad BOZP a PO na pracovisku a pred pristavením nákladného motorového vozidla na nákladku neoboznámil zamestnancov ŽSR a ZSSK Cargo o zamýšľanej manipulácii v koľajisku, nezabezpečil bezpečnosť všetkých zamestnancov a vozidiel zúčastnených na prekládke, čím porušil Nariadenie firmy PREMAKO č. 11/2013 a jeho doplnenie z 2014: dodržiavanie zásad BOZP a PO pri nákladke kamiónov na pracovisku, následkom čoho došlo k ohrozeniu alebo narušeniu plynulosti a bezpečnosti na dráhe.

28. Prvoinštančný súd pritom v dôvodoch preskúmvanej časti rozsudku dostatočne a konzistentne ozrejmil rad vzájomne súvisiacich príčin, vrátane kritérií, ktorými sa odlišujú právne podstatné príčiny od príčin právne nepodstatných a tieto správne aplikoval na daný prípad. Z odôvodnenia preskúmvanej časti rozsudku vyplýva, že prvoinštančný súd sa primerane vyššie formulovanými kritériami zaoberal a posúdil zistené skutočnosti aj z hľadiska objektívnej predvídateľnosti škodného následku a správne uzavrel, že žalovaný v 1. rade svojím konaním porušil predpisy, nakoľko dal žalobcovi príkaz na pristavenie vozidla na nákladku ku koľaji č.7a, avšak pred pristavením nákladného motorového vozidla na nákladku neoboznámil zamestnancov (konkrétne výpravcu) ŽSR a ZSSK Cargo o zamýšľanej manipulácii v koľajisku, následkom čoho došlo k ohrozeniu, narušeniu plynulosti a bezpečnosti na dráhe.

29. V súlade s teóriou adekvátnosti kauzálneho nexu, v zmysle ktorej, čo je predvídateľné pre konkrétny subjekt, musí byť predvídateľné i pre tzv. optimálneho pozorovateľa, súd prvej inštancie správne vychádzal z úsudku, že žalovaný v 1. rade škodu spôsobíť nemusel, pre zodpovednosť žalovaného v 1. rade za škodu nie je nutné, aby vznik určitej škody bol pre konajúceho žalovaného v 1. rade (jeho zamestnanca) konkrétne predvídateľný, keďže je dostatočné, že pre optimálneho pozorovateľa nie je (nebol) vznik škody vysoko nepravdepodobný. Žalovaný v 1. rade (jeho zamestnanec) totiž bezpochyby porušil svoju povinnosť plynúcu z Nariadenia žalovaného v 1. rade č. 11/2013 a jeho doplnenie z 2014 - dodržiavanie zásad BOZP a PO pri nakládke kamiónov na pracovisku tým, že dňa 25.9.2018 ako vedúci zmeny firmy PREMAKO dal vodičovi nákladného motorového vozidla typu DAF ev.č.: A. s návesom typu KRONE ev.č. A. príkaz na pristavenie na nakládku ku koľaji č.7a bez podpísania záznamu z poučenia zamestnanca o dodržiavaní zásad BOZP a PO na pracovisku a pred pristavením nákladného motorového vozidla na nakládku neoboznámil zamestnancov ŽSR a ZSSK Cargo o zamýšľanej manipulácii v koľajisku, nezabezpečil bezpečnosť všetkých zamestnancov a vozidiel zúčastnených na prekládke, následkom čoho došlo k ohrozeniu alebo narušeniu plynulosti a bezpečnosti na dráhe. Táto skutočnosť nebola žalovaným v 1. rade spochybňovaná.

30. V korelácii s uvedeným je nutné vyhodnotiť ako správny záver súdu, že medzi vznikom škody na strane žalobcu a porušením právnej povinnosti žalovaného v 1. rade je daná príčinná súvislosť. Správne v tomto smere súd prvej inštancie stanovil relevantné javy (skutočnosti), medzi ktorými sa má zisťovať príčinná súvislosť a správne hodnotil mieru závažnosti a súvislosti jednotlivých javov ak uzavrel, že práve porušenie povinností žalovaného v 1. rade (opísaných v rozhodnutí správneho orgánu) bola tou podstatnou príčinou, bez ktorej by nemohlo dôjsť k následnému reťazcu udalostí, bez ktorej by nemohlo dôjsť k následnému reťazcu udalostí vedúcich ku škode.

31. Uvedený záver prvoinštančného súdu podľa názoru odvolacieho súdu konvenuje záverom súdnej praxe ohľadom teórie adekvátnosti kauzálneho nexu a z nej vyplývajúcej adekvátnosti rozsahu následkov, ktorá vylučuje z kauzálneho reťazca iba tie následky, ktoré sú mimoriadne a nepredvídateľné. Zo záveru, že sú splnené predpoklady zodpovednosti za škodu žalovaného v 1. rade, súd adekvátne posudzoval, či a nakoľko sa na spôsobení škody podieľal sám poškodený. Správnosť posúdenia tejto otázky (vo vzťahu k žalobcovi) nebola v odvolaní žalovaného v 1. rade spochybnená.

32. Na závere, že škodlivý následok bol pre žalovaného v 1. rade predvídateľný, že konanie žalovaného v 1. rade (jeho zamestnanca) bolo podstatnou (hoci nie jedinou) príčinou vzniku škody, pritom nemôže nič zmeniť ani odvolacia námietka žalovaného v 1. rade, že žalovaný v 1. rade, resp. jeho zamestnanec, nikdy nebol uznaný vinným „za spôsobenie dopravnej nehody“, tak ako to okresný súd uvádza v bode 21 napadnutého rozsudku, pretože z Rozhodnutia o priestupku Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, č. KRPZ-KE ZP1-20/2019-SK z 25.4.2019 ako aj z nadväzujúceho rozhodnutia o odvolaní vydaným Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Košiciach, č. KRPZ-KE-ZP-3/2019-SK z 9.8.2019, právoplatným 19.8.2019 vyplýva, že zamestnanec žalovaného v 1. rade B. C. bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 42, ods. 1 písm. h) zákona č. 514/2009 Z. z. o doprave na dráhach na tom skutkovom základe, že: „dňa 25. 9. 2018 ako vedúci zmeny firmy PREMAKO dal vodičovi nákladného motorového vozidla typu DAF ev. č. A. XXXXX s návesom typu KRONE ev. č. A. XXXXX príkaz na pristavenie na nakládku ku koľaji č. 7a bez podpísania záznamu z poučenia zamestnanca o dodržiavaní zásad Bezpečnosti a ochrany pri práci a Požiarnej ochrany na pracovisku (ďalej len „BOZP a PO“) a pred pristavením nákladného motorového vozidla na nakládku neoboznámil zamestnancov ŽSR a ZSSK Cargo o zamýšľanej manipulácii v koľajisku a nezabezpečil bezpečnosť všetkých zamestnancov a vozidiel zúčastnených na prekládke, čím porušil Nariadenie firmy PREMAKO č. 11/2013 a jeho doplnenie č. 5 z 2014: dodržiavanie zásad BOZP a PO pri nakládke kamiónov na pracovisku, následkom čoho došlo k ohrozeniu a narušeniu plynulosti a bezpečnosti dopravy na dráhe“ (ďalej len „skutková veta“), ktorú odvolateľ predniesol už v priebehu sporu na súde prvej inštancie a s ktorou sa súd náležite vysporiadal v dôvodoch rozsudku.

33. Žalovanému v 1. rade sa nepodarilo spochybníť vecnú správnosť výroku I. rozsudku ani ostatnými odvolacími námietkami, založenými v podstate na tvrdení o neexistencii príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného v 1. rade a vzniknutej škode žalobcu, lebo do deja (reťazca príčin) vstúpila iná, na konaní žalovaného v 1. rade nezávislá skutočnosť, ktorá je (bola) pre vznik škody rozhodujúca, pokiaľ žalovaný v 1. rade v tomto smere súdu prvej inštancie vytýkal, že „ignoroval“ závery správy ŽSR, ako jediného príslušného orgánu na základe príslušnosti infraštruktúry – koľajiska v rozhodnutí

o priestupku, str. 8, ods. 3 a str. 9 ods. 3. Je tomu tak preto, lebo závery správy ŽSR nie sú pre súd záväzné (§ 193 tretia veta CSP). Podľa posúdenia odvolacieho súdu prvoinštančný súd rešpektoval viazanosť výrokom odsudzujúceho priestupkového rozhodnutia, a to vo vzťahu k všetkým znakom skutkovej podstaty konkrétneho priestupku jednotlivých (priestupkovo) odsúdených – zamestnancov žalovaného v 1. a 2. rade. V časti, v ktorej správny (priestupkový) orgán vo výroku odsudzujúceho rozhodnutia ustálil, že následkom spáchania priestupku je vznik škody v určitej minimálnej výške, civilný súd splnil povinnosť takto zistené závery priestupkového orgánu v celom rozsahu rešpektovať, náležite pritom vychádzajúc z premisy, že civilný súd je viazaný minimálnou výškou škody zistenou v priestupkovom konaní a v civilnom konaní môže zisťovať iba škodu vyššiu, než bola ustálená v odsudzujúcom priestupkovom rozhodnutí. Odvolacia námietka žalovaného v 1. rade založená na tvrdení o nerešpektovaní priestupkového rozhodnutia je preto nedôvodná.

34. Pokiaľ žalovaný v 1. rade v odvolaní spochybňuje hodnotenie vykonaných dôkazov súdom a z nich vyvedené skutkové závery, odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že hodnotenie dôkazov môže urobiť len súd, ktorý ich vykonal. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Podľa názoru odvolacieho súdu ani v tomto smere súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku I. rozsudku nemožno vyčítať žiadne pochybenie, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo že by súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Nemožno preto priznať (bez ďalšieho) relevanciu polemike žalovaného v 1. rade v odvolaní, že súd mal uveriť tvrdeniam žalovaného v 1. rade, resp. že súd vo vzťahu k tejto časti nároku žalobcu (vyhovenému výrokom I. rozsudku) mal hodnotiť vykonané dôkazy spôsobom, ako to uviedol žalovaný v 1. rade v priebehu sporu a vo svojom odvolaní.

35. Zo všetkých dôvodov je nutné učiť záver, že prejednávanej spore neboli preukázané žiadne zo žalovaným v 1. rade tvrdených pochybení, ktorému sa uplatnenými odvolacími námietkami nepodarilo spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku I. a IV. rozsudku.

36. Preto odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP v tejto jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

37. Podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP odvolací súd priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania v odvolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi voči žalovanému v 1. rade s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovaný v 1. rade v odvolacom konaní úspech nemal, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).